

дишнѣж-тѣ заплатѣ и др. т. и др. т. Это такывы сѣ училища-та ни катогы дръжимѣ подѣ „деветѣж-тѣ си грыжѣ“, а не обрѣнемѣ по-добро вниманіе възѣ тѣхѣ.

Что правяшь наши-ши учени? — Чыкаты да сѣ рѣши въпросѣ-тѣ на ѣ на тога да пишѣть. У насѣ не само уобщѣ въ народа ни, нѣ и чыстно у всякѣ общинѣ има хыляды питанія, кон-то бы трѣбвало да сѣ подвижнѣть прѣвъ вѣстницы-ты, та лоше-то да сѣ искоренява изпомежду ны, а добро-то да сѣ разсажда и по другы мѣста, нѣ нѣма кой да пише; невтасва сѣ отъ мухабете и вѣстникѣ да сѣ прочете, а камо ли пакѣ и да сѣ пише нѣчто за въ него. Нашій-тѣ народѣ е много простѣ и ничто не знае, зато особно му е потрѣбно много нѣчто да прочита или да му сѣ приказва, та да научи что-годѣ; ала нѣма кой да пише или божемѣ отъ готово да прѣводи. Заедно сѣ измираніе-то полегка легка на наши-ты старцы и стары бабы умирать за всякога много множество умны творенія народны, като: рѣчи, пословицы, приказкы, притчицы и гатанкы и сѣ това сѣ окрънява богатство-то на языка и Исторіѣж-тѣ ни, ала нѣма кой да забѣлѣжѣ такывы работы. Сѣ въвожданіе нарѣчи-цивилизациѣж-тѣ, кож-то смы захванжли отъ опашкѣж-тѣ, у насѣ сѣ губять полегка-легка много народны обычаи при различни случаи и обряды, та ще дойде врѣмя и сами да сѣ не знаемѣ каквы смы были нѣкога, ала и това быва и ще бжде пакѣ отъ нехайство-то на наши-ты учены за описваніе такывы работы. — Учителіе-ти сѣ длѣжни не само въ училище-то на ученицы-ты, нѣ и вънѣ изъ народа да сѣ старажѣ всячески да промичять просвѣщеніе и знаяніе. Освѣнѣ това много добрѣ щяхѣ да направятѣ тѣ за свое олегченіе въ работѣж-тѣ си па и за нейното усъврѣшенствуваніе, ако да сѣ събирахѣ прѣвъ распутѣ на мѣстны учителекы съборы, на кон-то да сѣ давать мѣнія-та за методѣж-тѣ на прѣданіе-то, за избора на науки-ты, за успѣха на ученицы-ты и др. т. и сѣ всичко това тѣ быхѣ принесли много повече нѣчто на училищный напрѣдѣкѣ.

Какѣ стоимѣ съ наше-шо вѣстникарство? — Отъ вѣсичко друго най-злѣ. Кое политическы вѣстници, кое періодическы списанія започенжли сѣ да излизать на нашій языкѣ отъ 1845 год. и досега бромѣ всичко 36 такывы вѣстницы, нѣ за злѣ нашѣ честь, или по-добрѣ да го кажемѣ за нашѣ срамотѣ, отъ немареніе-то ни всичкы-ты умрѣхѣ